

Алекс Болдин

Поканата

– Здравей!

– Здравейте! Кой е?

– Не можеш ли да познаеш? Опитай се...

– Не, не мога...

– Отдавна не съм ти се обаждал.

– Кой се обажда?

– Аз съм, Калин! Не ме ли позна? По-рано само при първата изречена дума ме познаваше.

– Калин...

– Да! Аз съм. Извини ме, че не ти се обаждах толкова време. Когато се видяхме в закувалнята беше много отчаяна. Загуби ли човек родител, винаги е страшно. Чаках! Чаках да минат два месеца за да се успокоиш. Спомняш ли си, че ти обещах. Обещах ти, че пак ще ходим на походи. Ти толкова обичаш туризма! Зная го и ти обещах. Дадох ти и номера си на Джи-Ес-Ем-а. Да ми звънеш когато се справиш. Много бързах и не можах да запиша твоя телефон. Бях на работа. Връщах се от командировка и прегладнял отидох да взема една баничка. А ти беше в закувалнята. Поръчаше сандвичи за четиридесет на баша си. Беше толкова покрусена. Разменихме няколко думи като по телеграф. Не знаех какво да ти кажа. Никога не съм успявал да успокоя човек когато е обхванат от силна мъка. Просто не мога. Някак блокирам и не зная какво да кажа. Днес цял ден си мисля все за теб. От нощта. Не знаех дали си запазила телефона си в БТК. Моя го закрих отдавна. Имам едно малко синьо тефтерче. То е старо, но в него открих телефонния ти номер. Зная, че сутрин си на училище. Натоварено ти е. Децата те уморяват. Затова ти позвъних в ранния следобед. Отговори ми телефонния ти секретар. Съобщи ми някаква непозната фамилия. Но малкото ти име си е същото. Зарадвах се! Все пак ще можем да се чуем.

– ...

– Не мога да забравя онова лято когато ни водеше из Рила. Бяхме много млади. Ти ни беше туристическия водач. Прекрасният туристически водач.

– Нима?

– Да! Помня те на оная хижа, над Говедарци. Една сутрин се бе съблякла по бански и бе легнала да се печеш на слънце. Тялото ти беше толкова бяло и нежно... Не зная, но не можех да отлепя очи от него. Имаш бяло и хубаво тяло. Дъщеря ти беше до теб. Бяхте легнали на тучната морава на една небесносиня хавлиена кърпа. Тя също е красиво момиче, но ти си по-хубава от нея. Казах ти да се пазиш от силното

слънце. Тогава ме погледна така, че се изчервих. Разбрах, че ме хареса. През целият поход до Мальовица все ме гледаше някак особено. Беше преди петнайсет години, спомняш ли си?

– Но...

– По-късно се виждахме често, на сбирките на групата. Ти обичаше да пиеш бира „Каменица“. Като те видех, все гледах да седна до теб. Ти се усмихваше и подхващаше някаква весела история. И двамата пиехме „Каменица“ и се гледахме. Не ни омръзваше да се гледаме. Нима това не е любов? На нашите години?! След две години почина майка ти. Тогава не разбирах какво става с теб, но ти беше някак странна. Не успях да те разбера. Беше те смазала голямата мъка. Ти ме нагрубил. На улицата... Видя ме и ми се разкрещя. Не разбрах причината за това отношение. А ти може би си имала нужда от близък човек, с който да споделиш мъката си. Бившият ти съпруг те е травмирал. Наричал те е „откачалка“. Създал ти е комплекси. Ужасно е! Но аз... никога не съм те обиждал. Спомняш ли си? Никога! Бях винаги внимателен с теб...

– ...

– След това вече не ми се обаждаше. Когато се видехме на улицата разменяхме банални думи. Хвалеше се от дъщеря си. Тя е добро дете. Спечелила конкурс и заминала да учи в щатите. Като говореше за нея, сълзите напиреха в очите ти. Тежко ти бе сама, но се радваше за детето си.

– ...

– Купила си компютър. Инсталирала си интернет, за да си говориш етично и всеки ден. Дипломирала се е. Работила в Ню Йоркската кантора. Имала си е и приятел. Радостно ти е. Видях го в очите ти. Но видях и страшната тъга и обреченост. Това е тъгата на самотата. Затова сега ти се обаждам. Искам да те видя!

– Но...

– Моля те! Не ти споделих тогава... че... и аз съм самотен. Самотата е страшна! Не може да се изживее. Човек е създаден да не е сам. Самотата е ужасна! От нея се загива. Който се примири с нея загива... В събота имам неотложни дела. Обещал съм на Тихо да свършим една работа. Не мога да го лъжа. Имам и малко работа по дома. Голяма занемареност е у нас. Ще почистя, ще се изпера, ще си сготвя и съм свободен... Да се видим в неделя, искаш ли? И ти ще си свършила твоите работи. Да се видим, а?

– Къде?...

– Някъде в центъра. В кафето при сувенирната палата, става ли?

Искам да се видим, моля те! Нали вече си добре? Нали се успокои? Трябва да се живее въпреки жестоката загуба.

– Имате...

– Моля те! Не ми отказвай! Ще видиш, че ще бъде по-леко и за двама ни. А след това ще направим един малък излет из природата. Някъде наблизко, че и двамата още не сме във форма. Аз не мога да спя, а това ме травмира. Сърцето ми не издържа вече това безсъние... Излета ще ни дойде добре, ще видиш. А на него ще планираме и нещо по-дълго, например до хижа „Лескова“. Ходила ли си нататък?...

– Имате грешка господине...

– Моля?

– Имате грешка! Объркали сте телефона!

– Но... Кой номер сте госпожо?

– 62-58-97.

– Ох, Боже... А аз въртя на 62-58-87! Търся Галя!

– Няма нищо господине! Благодаря Ви за поканата но... аз съм на 78 години и не мога да ходя като вас!

– Ох, Боже... Извинете! Много се извинявам госпожо!...

– Няма нищо! Бяхте много мил! Спомних си младостта. Видях в думите ви моята младост. С голямо желание бих дошла на тоя излет но не мога...

– Госпожо, как се обърках само... Извинете ме още веднъж!

– Няма защо, напротив. Вие разнообразихте скучния ми следобед. Седя по цял ден край прозореца и гледам навън. От две години много ме болят краката. Трудно се придвижвам и си седя у дома. Посещава ме една далечна роднина, два пъти в седмицата. Купува ми хляб и продукти. Какво да се прави, старост-нерадост.

– Госпожо!... Не зная какво да кажа... Много съжалявам за грешката...

– Нищо! Нищо, млади господине. Обадете се пак на тая жена. Тя има нужда от вас. Не я оставяйте този път. Може би това е щастието и за двама ви, но не го знаете. И ходете, ходете всяка събота, всяка неделя... Ходете докато можете. И бъдете щастливи... Ох-ох-ох!

– Вие плачете!

– Няма нищо, ще ми мине. Няма нищо! Бъдете живи и здрави! Бог да е с вас! Сбогом!...

– ... Сбогом, госпожо!...

Враца

КРАЙ

© 2008 Алекс Болдин

Източник: Авторът

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7006>]